

Bratia a sestry,

raz som počul zaujímavú otázku hodnú zamyslenia. Zneje takto: Ktoré ľudské dielo je v nebi? Odpoveď: Kristove rany na kríži. Samozrejme, že tomu nemáme rozumieť doslova. Cieľom bolo poukázať na to, že Ježišova smrť na kríži nebol dôsledok nemilosrdnej túžby krutého Boha túžiaceho po obeti, ale ľudskej, rozumej našej, hriechnosti. Ježiš zomieral na kríži za naše hriechy z lásky k nám. Do neba sa nedostane žiadne ľudské dielo. Stačí sa pozrieť na nedostavanú babylonskú vežu.

A predsa je na začiatku dnešného textu napísané, že už teraz je tu niečo, čo nikdy neprestane. **Láska** nikdy neprestane! Je to láska agapé, ktorá je na tomto svete vďaka Bohu. Je ňou sám Boh. Poznáme niečo, čo nikdy neprestane?

Skúsme na túto otázku hľadať odpoveď z pozície neveriaceho človeka, ktorý sa spolieha len na to, čo sa dá vedecky dokázať. Existuje nejaký prístroj, ktorý by sa nikdy nepokazil? Je tu nejaké perpetuum mobile? Každý prístroj potrebuje ďalší zdroj. Mlynčekom musí niekto otáčať. Baterky je potrebné po určitom čase vymeniť za nové. Existuje nejaký živý organizmus, ktorý by nemal svoj koniec? Myslím si, že musíme nevyhnutne odpovedať záporne: Nie je nič také, čo by nikdy neprestalo.

Teraz hľadáme odpoveď z pozície Kristovho nasledovníka. Boh je láska. Svetu sa Boh zjavil v Ježišovi Kristovi. Ježiš sa za nás z lásky obetoval a vstal z mŕtvych. Prejavil nám lásku agapé. Vyznávame, že na svete je iba jedno, čo nikdy neprestane. Je to Božia láska skrze Krista, ktorá sa má v moci Ducha Svätého prejavovať na našich vzájomných vzťahoch.

V Starom zákone sa často stretávame s prorockým poslaním. Nebolo to nič, čo by bolo závideniahodné. Proroci veľakrát oznamovali Božie slovo, ktoré bolo v rozpore so všeobecnou mienkou. Boli kvôli tomu prenasledovaní. Tí proroci, ktorí nezvestovali svoje výmysly, ale pravdivo to slovo, ktoré im bolo Bohom zjavené, museli čeliť slovným aj fyzickým útokom. O hovorení jazykmi sa po správe o nedostavanej babylonskej veži dočítame až v Novom zákone v knihe Skutky apoštolov a epištolách do Korintu. Na dar jazykov a prorokovania dávali veriaci v Korinte prehnaný dôraz. Aj v súčasnosti sa s týmto javom môžeme stretnúť, a to v tzv. charizmatických cirkvách typu Apoštolská cirkev a iné.

Oproti láske majú dary jazykov a prorokovania, ale aj všetky ostatné duchovné dary, svoj koniec. V tom má láska jedinečné postavenie. O túto lásku nám má ísť v prvom rade. Kto dáva dôraz na extatické prejavy, ale neriadi sa zákonom lásky agapé, nepochopil Kristovo poslanie aj Pavlovo učenie.

Ľudské poznanie je obmedzené. Čo sa týka poznania Boha je zo strany človeka absolútne nemožné. Ako uvádza prorok Izaiáš: *Hľadajte Hospodina, kým sa dáva nájsť, vyzývajte Ho, kým je blízko! Nech bezbožný opustí svoju cestu a muž neprávosti svoje myšlienky a nech sa obráti k Hospodinovi, aby sa zmiloval nad ním, k nášmu Bohu, lebo On hojne odpúšťa. Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty - znie výrok Hospodinov - ale ako nebesá prevyšujú zem, tak moje cesty prevyšujú vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky.* (55, 6-9) Boha môžeme spoznávať iba vďaka tomu, že sa nám On sám dáva spoznávať.

Naše (ľudské) poznanie prirovnáva Pavol k hmlistému odrazu v zrkadle. Antické zrkadlá boli kovové, a preto obraz v nich nebol dostatočne kvalitný. Aj to najlepšie zrkadlo poskytuje vždy iba nepriame zobrazenie reality. Obraz, čo akokoľvek reálny a verne zobrazený, je stále iba odrazom reality a nie realitou samotnou. Vo viacerých filmoch môžeme vidieť scénu, kde sa vrah skrýva v zrkadlovom bludisku. Detektív sa musí rozhodnúť, ktorým smerom vystrelí. Obrazov vraha vidí mnoho, ale reálny vrah je iba jeden. Naše poznanie bude vždy nedokonalé, ale to neznamena, že by bolo nepravdivé.

Nemôžeme vidieť Boha, ale môžeme nasledovať Krista. Hospodin sa rozprával s Mojžišom tvárou v tvár. (2M 33, 11) Mojžiš spoznával Boha skrze Božie slovo. Mojžiš nevidel Božiu tvár, ale Boží chrbát. (2M 33, 20-23) Nemohol sa postaviť pred Boha ako rovný s rovným, ale mohol Boha nasledovať. Tak my nasledujeme nášho Pána – Ježiša Krista.

Božie dokonalé poznanie človeka nádherne vystihol žalmista: *Hospodine, Ty si ma preskúmal a poznal. Ty vieš, či sadám, či vstávam; i moju myšlienku chápeš zďaleka. Ty pozoruješ, či chodím, či ležím, o všetkých mojich cestách vieš. Ešte nemám slovo na jazyku, a Ty, Hospodine, už ho celkom vieš. Obkľučuješ ma zôkol-vôkol, svoju dlaň kladiješ na mňa. Žasnem nad Tvojím poznaním, je privysoko, nedosiahnem ho.* (139, 1-6)

Bratia a sestry, v celej 13. kapitole sa ani raz explicitne nespomína Ježiš Kristus. Boh je v pôvodnom gréckom texte implicitne zmienený iba v 12. verši. (Preto je aj v evanjelickom preklade slovo Boh v zátvorke.) Som presvedčený, že s „Hymnou lásky“ bude súhlasiť každý rozumný človek bez ohľadu na to, aký má postoj k viere. Vyznávame vieru v trojjediného Boha, a preto nemôžeme vierohodne zvestovať evanjelium, ak to nebude doprevádzané láskou agapé. Verme a majme nádej, ale hlavne majme lásku. Amen.

Vypočujme si slová vyslania, ako sú napísané v 1. liste Petrovom v 4. kapitole:
A nadovšetko, verne sa milujte vospolok, lebo láska prikrýva množstvo hriechov.
Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a úcastenstvo Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.